

Після Водохреща в селі Білому.
Малюнок
Володимира
ШЕВЧУКА.

СХОЖЕ, Водохреще в селі Білому стає своєрідним престольним святом, найбільш очікуваним місцевим людям. Тож не дивина, що й цього разу, як і торік, окраїна тутешнього озера стала місцем паломництва біленців.

каж, щоб у післяобідню пору знову зібратися. Цього разу – в сільському клубі, на сход громадян. Варто відзначити, що й ця подія зібрала чималу кількість жителів, оскільки мало обговорюватися досить животрепетне питання, яким

хочуть.

А першим кроком до здобуття "незалежності" від Великих Телкович стане створення власного сільськогосподарського виробничого кооперативу. Дехто з біленців, щоправда, вже встиг засвідчити свої симпатії великотелковицькому СВК "Мрія" (не очікували, мабуть, що односельці наважаться відокремитися від "центру"). Втім, становище це не так вже й складно вирівняти. Тому громада гаряче підтримала ідею створення СВК і схвалила рішення колишньої голови сільської ради Лідії Антонівни Секан стати одним із засновників кооперативу.

"НАДІЯ" народилася у свято

Заздалегідь вирізали умільці-активісти двометровий крижаний хрест, вифарбувавши, як і годиться, буряковим соком, навколо хрестоподібної ополонки встановили на льоду ялинки. Навіть врахували товщину крижаного покриву озера, тому змайстрували кілька переносних раштів, аби учасники урочистої відправи не понамучували взуття, не послизнули-

для селян сьогодні є президентський Указ про реформування агропромислового комплексу.

Село Біле – бригадне в складі колишнього колективного сільгосп підприємства "Стир", центральна садиба якого розташована у Великих Телковичах. Як і більшість бригадних сіл, Біле зовсім не має виробничої бази. З усього "колгоспного" тут за-

лишилася одна ферма з двома бичками. Все інше зосереджене у В. Телковичах, у "центрі"; жодної дрібнички не можна вирішити на місці, а мусово добиратися до контори, долаючи десяток кілометрів.

І вирішив сход села виправити ситуацію, тим паче, що таку нагоду дав їм вже згаданий Указ. Чимало обгрунтованих аргументів висувала громада, зацікавлена у докорінній зміні свого існування. І хоч багато різних запитань виникало в людей (не всім є зрозумілою суть реформ), але з існуючим досі тут миритися вже не

Своєму "дітищу" біленці дали й ім'я – «Надія». Ця назва повністю відповідає сподіванням тутешніх земле-робів, які вже давно живуть надією стати не бідним пасином великотелковицького «батька», а самостійним виробничим підрозділом: з власною технікою, господарськими приміщеннями; щоб розвивати за зароблені кошти інфраструктуру не центральної садиби, а рідного села.

Нелегко буде селянам розпочинати хазяйнувати з «нуля». Але якщо своє рішення вони підкріплять ще й конкретною справою, то на успіх можуть розраховувати. Інакше для чого було б цей город городити?

«Надія» – ще зовсім немовля. Але віряться, що «батьки» її (а вони в селі є), зуміють поставити це «дитя» на ноги. Бо воно таке довгоочікуване, таке бажане й обнадійливе.

Анатолій ХУТКИЙ.

ся у воду.

Для участі в святі сільський голова Федір Савсюк запросив настоятеля Малотелковицької церкви отця Івана та церковний хор.

Загалом все пройшло красиво, гарно, організовано, на превелику радість селян. Після освячення ополонки кожен мав нагоду вмитися хрещенською водою, наповнити нею принесений з дому посуд, аби й домочадців пригостити нею, наламати віття з ялин, що за повір'ям, має принести удачу в господу.

Завершивши обряд, біленці розійшлися по домів-